

פרדריק, הפיל הצעיר

צייר
ס. ציבוצה



כתב
י. קורנליוס



**פרדריק הפיל הצעיר חי עם הוריו ביער הפילים.
הוא היה פיל סקרן מאוד.**

**בפעם הראשונה השאירו את פרדריק לבדו
בבית. הוא פתח בזהירות את הדלת, יצא החוצה
ועם החדק שלו מורם בגאווה הלך לטייל ביער
הפילים.**

**"שלום פרדריק" בירכו אותו הפילים שפגש.
"שלום" ענה פרדריק כשהוא מגביה את חדקו.
"האם יצאת לטייל?" שאל אותו דוד שלו.
"כן, דוד" ענה פרדריק.
"מה שלומך, פרדריק?" שאלה אותו אחת
הדודות.
"תודה דודה. שלומי מצוין!" ענה פרדריק.**



פרדריק הלך הלאה והלאה ועבר כבר את יער הפילים. הוא היה עכשיו כבר ביער לא מוכר. ושם, ביער הזה, הוא פגש אריה. פרדריק עוד מעולם לא ראה אריה. "שלום" אמר פרדריק "שמי פרדריק ומי אתה?" האריה לא ענה. הוא רק התחיל לנהום, חזק כמה שרק יכול היה. הוא נהם כל כך חזק שהעצים התחילו להתכופף. "מה קורה כאן?" שאל פרדריק מופתע "אינך יודע לדבר?" האריה מופתע אף הוא שאל "אינך מפחד בכלל כשאני נוהם?" "מפחד? מה זה פחד?" שאל פרדריק.



"פחד זו התחושה שבאה כשרואים אריה ומתחילים לרעוד" אמר האריה.
"אני רועד רק כשקר לי" אמר פרדריק.
"אתה אמיץ מאוד" אמר האריה.
"אמיץ? מה זה אמיץ?" שאל פרדריק.
להיות אמיץ זה לא לרעוד כשרואים אריה" אמר האריה "עד עכשיו כל אלה שראו אותי פחדו וברחו."
"זה בוודאי לא נעים לך" אמר פרדריק "זה אומר שאתה תמיד לבדך."
האריה הסכים. אכן, פרדריק צדק. באמת, הוא היה אריה מאוד, מאוד בודד.
"בוא אתי" אמר פרדריק.
והם הלכו יחד. היה נעים ללכת בשניים ולא כל אחד לבד.



שם, במרכז היער, הם פגשו להטוטן שחבש כובע גבוה, ישב תחת עץ ועשה להטוטים. הוא הפך פרחים לבלונים ובלונים לפרחים. הוא חייך כי נהנה מאוד מעצמו. אפשר היה לראות איך הוא נהנה מהלהטוטים שלו.

"מדוע הוא עושה זאת?" חשב פרדריק לעצמו. מעל היער התעופפו מאות בלונים. כל בלון היה גדול מעץ והיו לו צבעים נהדרים. הלהטוטן ראה שפרדריק מביט עליו ושאל "אינך אוהב את הבלונים שלי?"

"או כן, הם יפים מאוד" אמר פרדריק.



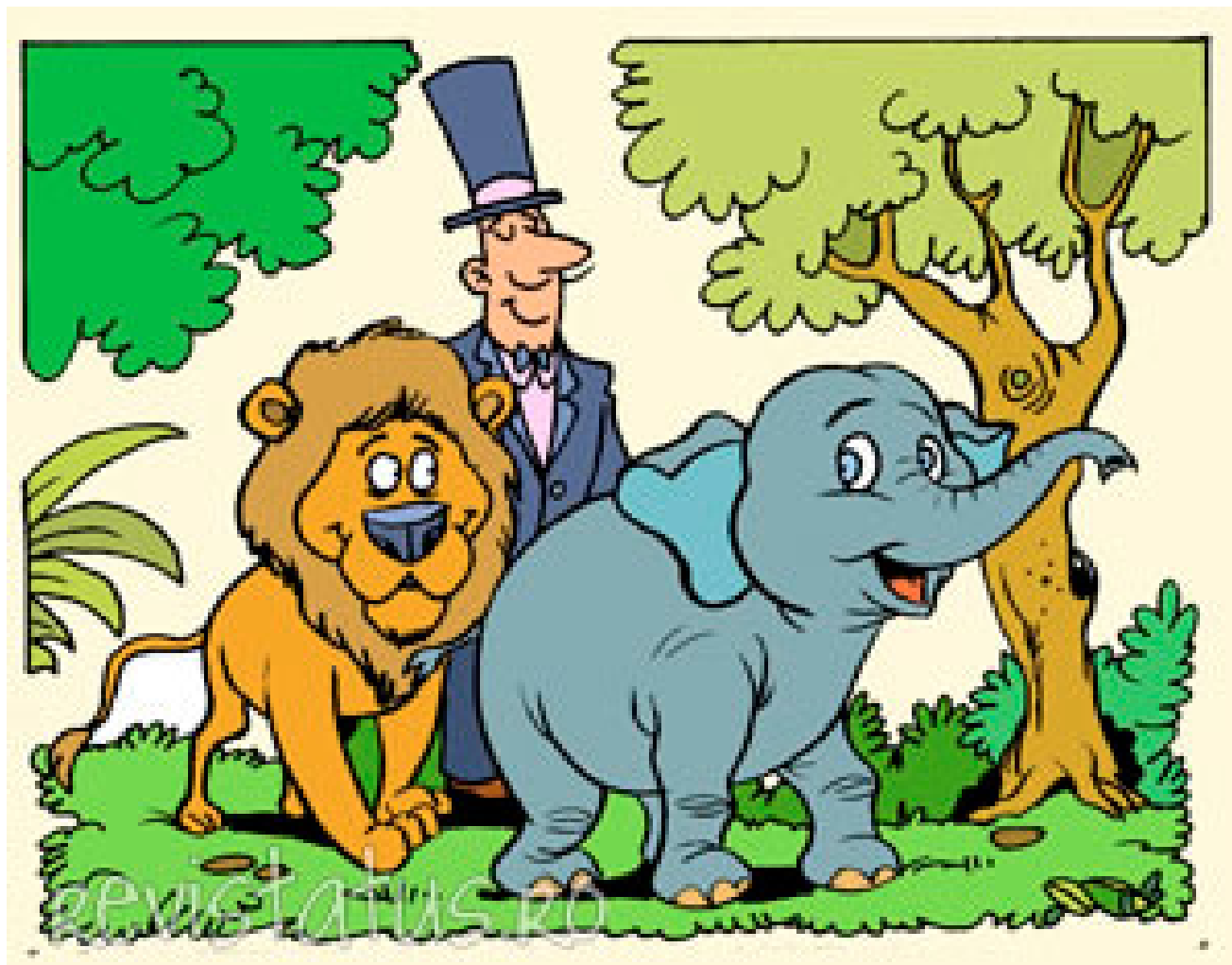
אך פתאום האריה יצא מבין השיחים והתחיל לנהום, כפי שעשה תמיד. הוא נהם כל כך חזק שאחד הבלונים התפוצץ. הלהטוטן התחיל לרעוד מפחד.

"אל תפחד" אמר פרדריק "האריה הוא חבר שלי והוא לא יפגע בך וגם לא במישהו אחר."

"אולי תגיד לו שאינך פוגע באף אחד?" אמר פרדריק לאריה.

"פרדריק צודק" אמר האריה "אני נוהם רק להנאתי. אני אוהב לנהום כמו שאתה אוהב לעשות להטוטים. הייתי בודד מאוד עד שפגשתי בפרדריק."

והלהטוטן לא פחד יותר מאריה. הוא אמר לו "גם אני רוצה להיות חבר שלך."



"כל אחד שהוא חברו של האריה הוא גם החבר שלי" אמר פרדריק. ושלושת החברים המשיכו ללכת ביער. ללכת בשלושה היה נעים מאשר ללכת רק בשניים. והם הלכו לתוך היער כל פעם עמוק יותר. פרדריק הלך קדימה, אחריו הלך האריה והלהטוטן הלך בסוף השורה.



ברגע מסוים הלהטוטן הוריד את הכובע שלו והוציא ממנו ארנבות אחדות. האריה הופתע מאוד. הוא הופתע כל כך שהתחיל לנהום, והארנבות נבהלו, קפצו מהכובע וברחו ליער. "חברי היקר" אמר פרדריק "אולי תוכל להתאפק קצת?" "כן, אוכל, פרדריק" אמר האריה "הנה, הפסקתי כבר לנהום." ובאמת כשהלהטוטן הוציא מהכובע עוד ארנבת, האריה התאפק ולא נהם. הוא היה שקט כמו עכבר. "אינך צריכה לפחד מהאריה, גם כשהוא נוהם. הוא נוהם רק להנאתו" אמר הלהטוטן לארנבת.



**"כן, זה נכון" אמר האריה "זה רק הטבע שלי"
וכדי לשכנע את הארנבת הוא פתח את הלוע
ורצה לנהום, אבל פרדריק הרגיש זאת עוד
בזמן וכשהאריה פתח את לועו אמר "מה?
שוב?"**

**"טוב, טוב פרדריק. אני מצטער" אמר האריה.
הוא היה כל כך שקט שהארנבת לא פחדה
בכלל. ומי שלא מפחד, אין לו סיבה לברוח.
"הי, אוזניים ארוכות, עכשיו גם את חברה
שלנו" אמרו שלושת החברים.**



והם המשיכו ללכת ביער. פרדריק הלך קדימה,
אחריו הלך האריה, אחרי האריה הלהטוטן
והארנבת בסוף. וללכת כך בארבעה היה נעים
יותר מאשר בשלושה כמו קודם.
"לאן אנחנו הולכים" שאלה הארנבת.
"זו שאלה טובה" אמר הלהטוטן ושאל את
האריה. והאריה שאל "פרדריק לאן אנחנו
הולכים?"

אבל גם פרדריק לא ידע את התשובה. אבל הוא
היה בראש שורת החברים ולכן היה צריך
להחליט. לכן אמר "הבה ונלך ליער הפילים. אני
מכיר את היער כי שם הבית שלי. אני מזמין את
כולכם לבית שלי."



זזה היה רעיון טוב, כי אבא פיל ואמא פיל היו
כבר מודאגים ורצו לחפש אותו.
פרדריק והחברים שלו הלכו עוד הרבה זמן,
אבל בסוף הגיעו ליער הפילים. אבא פיל ואמא
פיל שמחו מאוד כשראו את פרדריק חוזר
הביתה.



"איפה היית?" שאלו אותו.
"הייתי רחוק מאוד" ענה פרדריק "וראו, הנה
החברים החדשים שלי?"
בערב הם ערכו מסיבה גדולה והזמינו אליה את
כל הפילים מיער הפילים.
אבא של פרדריק ניגן באקורדיון, הארנבת פרטה
בקונטרבס והאריה נשף לתוך טובה.
פרדריק תפף בתופים וכל האורחים רקדו.